

той позналъ, чи сѣкровица-та мѣ были бѣз-
 полезны.

То Киръ, като прѣстигналъ повѣждениы-тѣ тосѣ
 часъ се явила предъ Сарда; Крезъ се затворилъ
 въ двора си; междѣ тѣмъ повѣдители-а захикомила
 града отъ сакадѣ и искалъ отъ житѣли-тѣ зла-
 то и сребро колкото иматъ, като се обѣщавала
 да не стори никомѣ нито най малко зло, ако
 повелѣніе-то мѣ вѣде исполнено точно.

Въ тѣмъ време имало обичай, като овладѣ-
 ѣтъ недрѣжелюбны градове, повѣдители-тѣ взем-
 вали всичко, что-то намѣрвали въ тѣхъ по дра-
 гоцѣнно; дѣлили даже и жители-тѣ помеждѣ си,
 отвождали ги въ робство и ги продавали като
 скотове. Слѣдовательно Киръ постѣпилъ твър-
 дѣ благородно, като харизалъ на Сардійцы-тѣ
 живота и свобода, и като взелъ отъ тѣхъ так-
 мо едны драгоцѣнности за войска-та си. Крезъ
 се рѣшилъ въ таквоя крайно положеніе, что-то
 най сетнѣ да умрѣ съ съ слава: той шѣлъ още
 еднѣжъ да опита честь-тѣ си, и да вѣври суд-
 бата на орѣжіе-то си. Изново станало сраженіе,
 въ което Крезъ едвамъ живота си не лишилъ.